

INGEN MAKE-UP

Simone Signoret i samtale med sin medspiller Oscar Werner og instruktøren Stanley Kramer

Simone Signoret er 45, og hun er revnenede ligeglad med andre menneskers meninger om hendes påklædning og hendes politiske synspunkter, om hun får større og bedre roller, for hvad fører det alt sammen til i det lange løb?

HUN ligner en kraftig, nyvasket, kvindelig Buddha med sit runde ansigt og de smalle sprækker, hvor forstandige, altseende grønne øjne overvåger den hektiske verden omkring hende.

Hun bor i en stor kælderlejlighed på Ile de la Cité i Paris, og er verdenskendt under navnet Simone Signoret.

Efter i tre år at have holdt sig borte fra den internationale filmverden er hun nu vendt tilbage i filmen »Narreskibet« hvor hun sammen med Vivien Leigh har fået stor succes.

SIMONE SIGNORET er 45 år gammel, men der er intet »halvgammelt« over hendes brede hofter og faste, runde skikkelse.

Hendes påklædning er ubestemmelig, hun går aldrig med make-up, og hendes skikkelse antyder en næsten lidenskabelig tilbedelse af god, kaloriefyldt mad.

Hun er revnende ligeglad med andre menneskers meninger om hendes påklædning og

hendes politiske synspunkter. Og hvad har hun fået ud af det?

De fleste af hendes kolleger (og selv hendes politiske modstandere) nærer en utrolig respekt for hende på grund af hendes mod og hendes ærlighed.

Hun kan i sin ærlighed virke næsten brutal når hun taler om sig selv, sit ægteskab, sin livsopfattelse eller sit politiske engagement.

Simone Signoret er aldrig kedelig at tale med.

Hun har en mening om alt muligt, men ikke desto mindre er der noget så utroligt feminint over hende, at jeg — også ved selskaber hvor der har været yngre og smukkere kvinder til stede — har set mænd sidde og stirre beundrende på hende.

FØRSTE gang jeg traf hende, det var ved en pressekonference, hvor Charlie Chaplins navn dukkede op, blev hun indblandet i en voldsom diskussion, hvor hun forsvarede kunstnernes ret til at have politiske

synspunkter, der var i modstrid med flertallets.

Simone Signoret bemærkede ved denne lejlighed: »Jeg var, som De måske ved, 19 år, da tyskerne rykkede ind i Paris, og 23 da de forsvandt. Den gang ønskede jeg tit at jeg var mange tusind kilometer væk fra det hele, men nu er jeg taknemlig for de år.

Alt af betydning for mig, mine venner, min karriere, har sin rod i de år. Jeg hader fascismen. Så voldsomt, at da jeg fik tildelt en stor pris i Spanien, nægtede jeg at rejse ned efter den.

Det ville være urimeligt at hævde, at hele hendes liv er optaget af politik. Hun er simpelt hen alt for intelligent en kvinde til at kunne nøjes med det.

Hun kan smile, og — skønt rygterne hævder noget andet — hun har en utrolig veludviklet humoristisk sans. Især hvis morsomheden er rettet mod hende selv.

Fortættes side 8